

СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

В статті проаналізовано роль сільського туризму для розвитку туристичної індустрії України. Виділені основні проблеми, вирішення яких покращить результати діяльності туристичної сфери.

Ключові слова: туризм, сільський туризм, організація відпочинку, розвиток туризму, туристичний продукт.

Вступ. На фоні бурхливого розвитку світового туризму закономірно постає питання про роль України на світовому ринку туристичних послуг. Слід зазначити, що вона має всі передумови для інтенсивного розвитку туризму, адже володіє значним туристсько-рекреаційним потенціалом: сприятливими кліматичними умовами, переважно рівнинним ландшафтом, багатством флори і фауни, розвиненою мережею транспортних сполучень, культурно-історичними пам'ятками тощо.

Але, на жаль, на фоні світового туризму, який набирає потужностей фантастично швидкими темпами, Україна виглядає досить скромно. Сьогодні наші громадяни є своєрідними інвесторами зарубіжних країн, що є одним з найболючіших питань всієї туристичної галузі. Адже туризм, за розрахунками фахівців, лише у вигляді податків міг би щороку приносити в державну скарбницю до 4 млрд. дол. [4, с. 248]. Безумовно, що причини такого становища треба шукати в складній соціально-економічній ситуації в державі, в невідрегульованості механізмів стимулювання туристичної індустрії, відсутності ефективної стратегії розвитку цієї галузі як на національному, так і регіональному рівнях.

Актуальність даної теми зумовлена якісно новими підходами до підвищення конкурентоспроможності сфери сільського туризму, розвитку агротуризму і соціального розвитку села. Розвиток туризму в нашій країні особливо актуальний, оскільки саме завдяки йому Україна може поліпшити соціально-економічну ситуацію. Зважаючи на місце і роль туризму в житті суспільства, держава проголошує його одним із пріоритетних напрямів розвитку національної культури та економіки. Сьогодні як у світі, так і в Україні спостерігається тенденція до зростання зацікавленості сільським відпочинком у формі проживання і проведення вільного часу. Актуальною на Заході є тема розвитку сільських територій, збереження культурної спадщини села, пошук додаткових джерел доходу, створення нових робочих місць. Функціонування сільського туризму повинно стати цікавим і для України, оскільки він стимулює не тільки соціально-економічний розвиток сільської місцевості, покращення комунікаційної структури, а й можливість розвитку людської індивідуальності.

Аналіз літературних джерел. Наукові дослідження свідчать про те, що сільський туризм здатний забезпечити економічну та демографічну стабільність у сільській місцевості та вирішити соціально-економічні проблеми. Проблеми функціонування ефективної моделі туристичної сфери сьогодні відображаються в роботах багатьох вчених-економістів: Заїкіна О., Єфремова М., Долматова Г., Окладникова Є., Сенина В., Чеботарь Ю. та інших.

Водночас, слід відмітити, що питання побудови конкурентоспроможної на світовому ринку туристичної галузі, здатної задовольнити попит українських та іноземних туристів та відпочиваючих, а також формування економічних умов розвитку сільського туризму, досліджувалися недостатньо.

Цілі статті. Дослідити передумови розвитку сільського туризму як форми малого підприємництва, що дасть можливість певною мірою вирішити проблему зайнятості сільського населення, покращити його добробут, повніше використати природний та історико-культурний потенціал сільської місцевості.

Виклад основного матеріалу. Українське село має надзвичайно багату історико-архітектурну спадщину, культуру, самобутній побут, даровані природою мальовничі ландшафти, а також лікувально-рекреаційні ресурси. Водночас гострою проблемою багатьох сіл є зростаючий надлишок робочої сили. Враховуючи відсутність капіталовкладень на створення нових робочих місць у сільській місцевості України, на загальнодержавному рівні більше уваги варто приділяти тим галузям, які не потребують для свого розвитку великих коштів. До таких галузей належить сільський туризм, який давно практикується в Україні.

Сільський туризм на початку XXI ст. – один із найперспективніших видів відпочинку у Карпатському, Поліському, Подільському, Наддніпрянському регіонах. Для сільських мешканців України цей вид туризму є найкращим стимулом для започаткування й розвитку підприємницької діяльності, що дає додаткові прибутки та підвищує рівень зайнятості членів сільських родин. Крім цього, діяльність сільських громад з організації агрорекреаційного сервісу стимулює облаштування сільських осель та благоустрій сільської місцевості, створює додаткові шляхи наповнення місцевих бюджетів, перетворюється на вагомий чинник перспективного розвитку сільських територій.

Пріоритетність розвитку сільського зеленого туризму в усіх регіонах України зумовлена такими обставинами:

1. розвиток сільського зеленого туризму стимулює мале підприємництво, важливе для оздоровлення економіки аграрних районів країни;
2. регіони України володіють малоосвоєним рекреаційним потенціалом, що потребує пошуку альтернативних та ефективних стимулів для його раціонального використання у відпочинково-туристичних цілях;
3. створення та розвиток агрорекреаційного сервісу вирішує низку напружених соціальних проблем багатьох регіонів, зокрема, масового безробіття, закордонного заробітчанства, складного соціального клімату тощо;
4. збережена етнокультурна самобутність історичних країв нашої держави виступає ексклюзивною, міжнародно-туристичною, конкурентною перевагою, що дозволить Україні бути серед основних осередків розвитку сільського туризму в Європі.

Сільський відпочинок в Україні за рахунок збереження етнографічної самобутності повинен набути національного значення. Адже, він дає поштовх для відродження й розвитку традиційної культури: народної архітектури, мистецтва, промислів – усього, що складає місцевий колорит, і, що поряд із природно-рекреаційними чинниками, є не менш привабливим для відпочиваючих. Через сільський відпочинок мешканці урбанізованих територій з масовою культурою мають можливість пізнати справжні українські традиції, до того ж, етнокультура села репрезентує Україну світові й приваблює іноземних туристів. Характерно те, що серед охочих відпочити у сільській місцевості, є не тільки міські мешканці з невеликими статками, а й заможні люди. Це пояснюється не лише тим, що такий відпочинок дешевший, а й бажанням побути далі від міського гаму, позбутися стресів, спричинених бурхливою урбанізацією. Завдяки зеленому туризму, з одного боку, мешканці міст отримують здоровий відпочинок за цілком доступними цінами, а з іншого – селяни мають змогу вигідно реалізувати, безпосередньо, на місці частину виробленої продукції, розвивати власний бізнес.

Відпочинок у селі може бути цікавим, якщо до нього долучаються екскурсійні маршрути, які розкривають джерела народної культури та мистецтва, літератури, української духовності. Це ознайомлення з численними центрами народних художніх промислів: ткацтва, вишивки, гончарства, малярства, різьблення по дереву, лозоплетіння. Тому, передумовою успішного розвитку відпочинку в сільській місцевості є формування ідеології відродження й розвитку всього спектра традиційної культури, починаючи від форм

господарських занять до надбань духовної сфери, що діятимуть як сприятливі чинники для індивідуального відпочинку в селах України.

Сьогодні дедалі більшу кількість туристів приваблює екзотика сільського побуту та праці. Традиційним та найцікавішим в організації сільського туризму виступають: природознавчий туризм, історико-етнографічний туризм, фольклоризм (участь у різноманітних традиційних народних обрядах і святкуваннях), кінний туризм, велотуризм, водний туризм (спуск на надувних човнах, плотах, катамаранах), винно-дегустаційний туризм. Господар оселі повинен пропонувати гостям розмаїття можливостей проведення вільного часу, використовуючи ресурси довкілля (організація подорожі вихідного дня з полюванням, рибальством, турів “народна аптека” (збір лікарських трав) “пасіка”, туру “дари лісів” (заготівля грибів, ягід), місцеві святкування, вивчення традицій проведення народних свят тощо.

Сільське населення України здатне отримувати реальні доходи у сфері сільського туризму від таких видів діяльності, як: облаштування туристичних маршрутів; експлуатація стоянок для туристів; робота гідом чи екскурсиводом; транспортне обслуговування туристів; егерська діяльність (полювання, аматорське та спортивне рибальство); послуги з прокату туристичного спорядження; послуги з прийому туристів та їх ночівлі; кулінарні послуги; підготовка культурних програм; народні промисли; виробництво та реалізація туристам екологічно чистих продуктів харчування. Програми сільського зеленого туризму можуть також включати спортивні ігри та змагання, народні танцювальні вечори під запальні мелодії троїстих музик, карнавали, вечорниці, ворожіння тощо, з безпосередньою участю туристів.

Однак, організація сільського туризму в українських селах обмежується низкою обставин. Зокрема, подальший розвиток гальмується: 1) політичною та економічною нестабільністю в Україні; 2) невідповідністю переважної більшості туристичних закладів міжнародним стандартам; 3) відсутністю якісної та різнопланової і в достатній кількості друкованої продукції про місцевість, державні заповідники; 4) недостатністю державної підтримки та комплексного підходу до рекламування національного туристичного продукту на внутрішньому та міжнародному ринку туристичних послуг; 5) відсутністю інноваційних проектів та наукових досліджень з питань розвитку перспективних видів туризму; 6) недостатністю методичної, організаційної, інформаційної та матеріальної підтримки суб'єктів підприємництва туристичної галузі з боку держави; 7) відсутністю цілісної системи державного управління туризмом у регіонах; 8) незадовільним станом туристичної, сервісної та інформаційної інфраструктури в зонах автомобільних доріг та міжнародних транспортних коридорів; 9) недостатністю рівня розвитку інформаційної інфраструктури та ін. [1].

Туристи, які приїжджають відпочити у сільську місцевість, бажають оглядати красиву природу. І тому, краєвиди села повинні мати привабливий вигляд, сільська громада має дотримуватися санітарно-гігієнічних умов проживання, дбати про відсутність сміттєзвалищ, естетичний вигляд будинків, вулиць, садів, громадських закладів, піклуватись про зелені насадження.

Хоча сільський відпочинок в Україні, зокрема у Карпатському регіоні, має давню історію, його майбутнє ще остаточно не визначене. На сьогоднішній час невідомо, чи стане цей вид відпочинку повноправним учасником національного туристичного ринку, чи можливе збільшення кількості відпочиваючих у сільських оселях до 15-20% від загальної чисельності туристів, як, наприклад, у Франції.

Цілком можливо, що за відсутності дієвої державної політики в цій галузі сільський відпочинок так і залишиться у напівлегальному статусі, без чіткої організаційної структури, без поставленої на належному рівні інформаційно-маркетингової діяльності, як своєрідний додаток до інших напрямків туризму. Натомість, за оптимістичними науковими прогнозами, сільський туризм, для прикладу, лише в Карпатському регіоні має сформувати потужний сегмент ринку і “контролювати” від 35 до 45 % усіх туристичних потоків у цей регіон [5].

Міжнародний імідж сільського туризму також неоднозначний. З одного боку, Україна традиційно сприймається як аграрна країна, одна з європейських житниць із збереженим

сільським укладом життя, багатою культурною спадщиною, із незнищеною природою та гостинними господарями. З іншого боку, не приваблюють іноземних туристів відносно низькі стандарти житла і його недостатня технічна забезпеченість, а також необлаштованість сіл та досить обмежений вибір дозвілля й можливостей активного відпочинку.

Однак, тенденції останніх років свідчать, що західні країни вбачають перспективу українського сільського відпочинку і туризму на міжнародному туристичному ринку. Свідченням цього може бути організаційна й технічна допомога міжнародних фондів, наприклад, Фонду розвитку Карпатського єврорегіону, програми ТАСІС, завдяки якій реалізовані проекти підтримки сільського відпочинку і туризму в Карпатському регіоні.

В Україні ініціатором поширення ідей розвитку сільського туризму виступила всеукраїнська Спілка сприяння розвитку сільського зеленого туризму. За її ініціативою створені й успішно функціонують осередки сільського туризму у більшості областей України. Спілкою у співпраці з науковцями і державними органами управління розроблено проект концепції та розпочато роботу над програмою розвитку сільського туризму в Україні. Завдяки активній співпраці осередків сільського туризму з місцевими органами влади та міжнародними фундаціями (наприклад, з фондом "Відродження"), вивчається та використовується практичний досвід з організації і прийому відпочиваючих у садибах господарів, проводяться інформаційні рекламні акції із сільського туризму. Спілка налагодила тісні зв'язки з агротуристичними організаціями Угорщини, Польщі, Австрії, Франції та широко застосовує їх досвід.

Цікавим є досвід європейської моделі розвитку сільської місцевості, яка базується на сприяттї диверсифікації видів діяльності та створенні нових джерел доходів для сільського населення. Наприклад, відповідно до цієї концепції лісове господарство визнається суттєвим аспектом розвитку малого підприємництва в сільській місцевості, зокрема кустарно-меблевого виробництва. На жаль, у програмі розвитку малого підприємництва невикористовано мало уваги приділяється підтримці розвитку підприємництва у сільській місцевості. Проте, з огляду на цілу низку соціально-економічних чинників, сприяння розвитку несільськогосподарських видів підприємницької діяльності на селі є надзвичайно актуальним.

З усіх закордонних країн для України найбільше значення має досвід, набутий нашим безпосереднім західним сусідом – Польщею. На аналізі умов і типових проблем розвитку сільського туризму в цій країні зупинимось дещо детальніше.

За даними ВТО, з 1997 р. Польща утримує 5 місце серед найбільш відвідуваних країн Європи. За даними Польської агенції розвитку туризму, участь країни у приїжджому туризмі в Європу складає близько 5%, а у валютних доходах від туризму – близько 4% [3].

Масовий сільський туризм зародився у Польщі на початку 1990-х рр. як наслідок масштабних соціально-політичних трансформацій у Європі (зміна економічного режиму в країні, пожвавлення євроінтеграційних процесів, об'єднання Німеччини, відкриття західного кордону). Впродовж 1990-х рр. сільський зелений туризм у Польщі перебував у фазі інтенсивного кількісного та якісного розвитку. Він стимулювався як успіхами ліберальної політики держави, так і потребами ринку. В сільському туризмі уряд країни вбачає джерело розвитку для регіонів, які не мають природних ресурсів для розбудови виробничих галузей економіки. Зазвичай ці регіони депресивні, бідні, бо не мають основ для промислового розвитку.

Нині у Польщі в розрізі регіонів сільський туризм розвивається дуже нерівномірно, а саме через: природну диференціацію країни, економічну нерівномірність розвитку регіонів, історичне минуле, географічне положення (міра віддаленості від основних транспортних комунікацій), традиції відпочинку.

Польське законодавство чітко розмежовує основні поняття та принципи ведення сільського туризму від інших видів туристичних послуг, що надаються у сільській місцевості, які законодавчо віднесені до підприємницької діяльності. За польськими законами, надання послуг сільського туризму не належить до підприємницької діяльності.

Тому прибутки селянських господарств за такі послуги не підлягають обкладанню податком на додану вартість. Крім того, законодавство передбачає, також, звільнення доходів від оподаткування, що отримані завдяки наданню нічліжних послуг агротуристам за таких умов: житловий будинок, в якому здаються кімнати, належить до сільського господарства; кімнати здаються туристам, а не сезонним працівникам чи третім особам; кімнати для туристів знаходяться у житловому будинку сільської родини, а не в іншій спеціально пристосованій будівлі для туристів; кількість кімнат, що здаються туристам, не перевищує п'яти [3].

З 1997 р. Польська федерація сільського туризму “Гостинні господарства” запровадила нові засади класифікації та категоризації об'єктів сільської нічліжної бази. Завдяки цій категоризації власники об'єктів для ночівлі почали пристосовуватись до поставлених вимог, зросла якість запропонованих послуг. Система категоризації сільської нічліжної бази є добровільною. Садиби, в яких була проведена категоризація, гарантують високу якість послуг і їх частіше відвідують гості. До того ж, господар такої оселі отримує право розмістити свою пропозицію в рекламних матеріалах федерації. Присвоєвані категорії відрізняються кількістю сонечок на знаку федерації – чим вища категорія, то більше сонечок. Нині можна отримати максимально III категорію, тобто три сонечка. Сонечка відповідають зіркам, які використовують при категоризації готелів. Промоційна система польських туристичних господарств також варта наслідування. У країні щорічно видаються десятки тисяч каталогів та рекламних буклетів із туристичними послугами, розробленими для всіх територіальних рівнів воєводств і навіть окремих сіл. Перевагою каталогів є насичення їх конкретною практичною інформацією: ціни, адреси, категорії та види осель [7].

Сьогодні важливим є питання просування в Україні самої ідеї сільського туризму в цілому. Метою розробки цієї широкомасштабної програми повинно стати підвищення поінформованості населення і створення позитивного ставлення до цього виду відпочинку. Насамперед повинні бути задіяні такі види маркетингових комунікацій, як PR-статті, прес-конференції, семінари із залученням іноземних і вітчизняних організацій для вивчення та популяризації новітніх технологій у сфері туризму, телепередачі, що викликають довіру та позитивну реакцію населення [6].

Необхідним є розроблення Загальнодержавної програми розвитку туризму і курортів на 2010–2020 роки, а також адаптацію законодавства України у сфері туризму до відповідних директив і стандартів ЄС [7].

Варто також активізувати значення місцевої влади у підтримці цілей сільського туризму. Адже кожний місцевий чиновник має зрозуміти, що сільський туризм – це додаткові грошові надходження й поліпшення інфраструктури району, створення нових робочих місць. Саме органи місцевої влади можуть клопотати про забезпечення податкових пільг при одержанні державних дотацій особам, які беруть участь у наданні туристичних послуг.

Напрацьовані на сьогодні стратегії розвитку сільського туризму, спрямовані на вирішення соціально-економічних, екологічних і етнокультурних проблем сільських місцевостей, вимагають чіткого планування на рівні районів та окремих сільських громад. Важливою частиною планування є ефективне втілення у життя “пілотних” проектів сільського відпочинку, які здійснюють обласні Спілки сприяння розвитку сільського зеленого туризму.

Можна з впевненістю стверджувати, що проблемним сьогодні є неефективне та нераціональне використання відповідних ресурсів, рівень розвитку туристичної індустрії не відповідає наявному потенціалу. Тому всі програми та проекти щодо розвитку туристичної галузі повинні бути максимально зорієнтовані не тільки на створення належних умов для туристів, а й на забезпечення високого комфорту проживання корінних жителів регіону. Іншими словами, розвиток туристичної галузі треба розглядати як фактор стабілізації місцевих ринків праці та розширення зайнятості населення [1].

Отже, стратегічною метою розвитку сільського туризму в Україні є створення продукту, конкурентоспроможного на світовому ринку, здатного максимально задовольнити

потреби населення країни, забезпечити на цій основі комплексний розвиток територій та їх соціально-економічних інтересів при збереженні екологічної рівноваги та історико-культурної спадщини. Це стосується насамперед таких привабливих туристсько-рекреаційних зон, як Автономна Республіка Крим, Волинська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Херсонська, Черкаська, Чернівецька області, місто Київ, де туризм посідає чільне місце в розвитку економіки.

Україна має всі об'єктивні передумови для входження в число країн з високим рівнем розвитку туризму. Протягом останніх років українська індустрія туризму стабільно нарощує обсяги виробництва туристичного продукту. Пріоритетними напрямками державної політики в галузі туризму мають стати реконструкція, модернізація та будівництво нових туристичних об'єктів; підвищення якості та збільшення асортименту туристичних послуг; створення умов для реалізації інвестиційних проектів; розроблення інноваційних проектів і проведення наукових досліджень з питань туризму; залучення коштів іноземних і вітчизняних інвесторів для розвитку туристичної інфраструктури, нарощування обсягів надання туристичних послуг за рахунок розширення в'їзного та внутрішнього туризму [8].

Сфера туризму підтримує майже 50 суміжних галузей, постійно створює робочі місця, причому створення одного робочого місця в 20 разів дешевше, ніж у промисловості. Один турист дає роботу 10 особам [2, с. 349].

Враховуючи іноземний досвід розвитку сільського туризму, в Україні потрібно глибоко вивчити і науково обґрунтувати сучасний етап і перспективи розвитку цього напрямку туризму, і на цій підставі виявити території для розвитку сільського туризму, розробити відповідні рекомендації як для органів місцевого самоврядування, так і для громадян, які зацікавлені у цій діяльності, створити інформаційно-рекламну мережу про туристично-рекреаційні можливості регіону.

Сільський туризм, багатий на освітньо-пізнавальні туристичні маршрути, зможе запобігти безробіттю на селі. А сільський господар, отримавши прибуток у цій сфері діяльності, щоб забезпечити привабливість своєї садиби, вкладе кошти у підвищення рівня комунальних та побутових умов проживання. Згодом певну частку прибутків селянин сплачуватиме до місцевого бюджету саме для цільового використання на впорядкування, роботу транспорту, зв'язку тощо.

Сьогодні для ефективного просування національного туристичного продукту на зовнішньому ринку потрібна не лише організаційна, а й фінансова підтримка з боку української держави. А створення позитивного образу нашої країни та її туристичних об'єктів має стати частиною загальної стратегії розвитку туризму в Україні. Наші гості мають отримати справжнє задоволення від живописних ландшафтів, затишної атмосфери українських містечок, гостинності українського народу і переконатися, що Україна – це європейська держава з давніми традиціями, багатими природними, історико-архітектурними та культурними цінностями.

Системний підхід до організації сільського туризму може і мусить сприяти розвитку не лише внутрішнього, а й в'їзного туризму. Щоб усі, хто відвідує українську землю, змогли ознайомитись з її минулим, чудовою природою, пам'ятками архітектури та культури, а головне познайомитись з людьми, щирими, гостинними, доброзичливими, без яких усе розмаїття туристичних об'єктів залишилось би мовчазним тлом для туристів.

Досвід розвинених держав, де сільський туризм успішно функціонує вже десятки років, свідчить про те, що для його розвитку потрібно створити належну нормативно-правову базу, яка б сприяла залученню до цього процесу підприємливих людей. Такий підхід дасть змогу виявити мільйони умільців, спонукатиме їх до хазяйновитого господарювання на своїх садибах, створення затишку та належного рівня послуг.

Створення системних і комплексних передумов для розвитку сільського туризму, поліпшення функціональної та технічної якості складових національного та регіональних туристичних продуктів повинні стати пріоритетами забезпечення сталого розвитку нашої

держави в цілому та вагомою складовою у вирішенні питань підвищення рівня життя населення. Україна має вагомі об'єктивні передумови, щоб увійти до найрозвиненіших у туристичному відношенні країн світу. Для нашої держави розвиток туризму може стати засобом покращення фінансового становища держави і можливістю підняти престиж на міжнародній арені.

Висновки. Таким чином, розробка науково обґрунтованої концепції розвитку туризму, на наш погляд, стане одним з пріоритетних напрямів розвитку економіки держави, важливим джерелом наповнення бюджету, створення нових робочих місць та соціального розвитку держави. За таких умов Україна може стати привабливою туристичною країною, а туризм сприятиме:

- 1) відродженню національної культури та народних ремесел, формування національної свідомості;
- 2) збереженню та відновленню унікальних природних та історико-культурних ресурсів, історичних місць України;
- 3) розвитку малого та середнього підприємництва у сфері обслуговування та розширення тимчасової зайнятості в сільській місцевості;
- 4) підвищенню зацікавленості подорожуючих до історії рідного краю, до вивчення культурних цінностей українського народу тощо.

Список використаних джерел:

1. Державна Програма розвитку туризму на 2002-2010 роки // tourism.gov.ua.
2. Заїкіна О.О. Основні передумови економічної ефективності туристської галузі України // Туризм у XXI столітті: глобальні тенденції і регіональні особливості: Матеріали 11-ої Міжнародної науково-практичної конференції (10-11 жовтня, 2001р.). – К.: Знання України, 2002. – С. 349-352.
3. Котлінський В. Роль агротуризму як фактора суспільно-економічного розвитку сільських районів Польщі // Економіка: проблеми теорії та практики: Зб. наук. праць. – Дніпропетровськ: ДНУ, 2002. – Вип. 146. – С. 23–29.
4. Круп'як Л., Вороніна Т. Проблеми функціонування ринку туристичних послуг в Україні // Соціально-економічні, політичні та культурні оцінки і прогнози на рубежі двох тисячоліть: Тези доповідей VI Міжнародної науково-теоретичної конференції студентів, аспірантів і молодих вчених (16 квітня 2008р.). – Тернопіль, 2008. – С. 248–250.
5. Лаврук М. М. Перспективи і проблеми розвитку сільського туризму в етнографічному районі (на прикладі Гуцульщини) // Матеріали конференції “Відпочинок у сільській місцевості в Україні в XXI столітті: проблеми та перспективи”. – Переяслав-Хмельницький, 2000. – С. 40–43.
6. Міжгалузєва програма “Пізнай свою країну” на 2007-2012 роки // tourism.gov.ua.
7. Офіційний веб-сайт національної організації сільського туризму в Польщі // www.agritourism.pl.
8. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 3 липня 2006 р. № 373-р “Про затвердження плану заходів щодо державної підтримки розвитку сільського туризму на 2006-2010 роки” // tourism.gov.ua.

МЕЛЬНИЧЕНКО О. Б. СОСТОЯНИЕ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СЕЛЬСКОГО ТУРИЗМА В УКРАИНЕ

В статтє проанализирована роль селъского туризма для развития туристической индустрии Украины. Выделены основные проблемы, предложения как улучшить результаты деятельности туристической сферы.

Ключевые слова: туризм, селъский туризм, организация отдыха, развитие туризма, туристический продукт.

MELNUCHENKO O.B. THE STATE AND PERSPECTIVE OF THE RURAL TOURISM DEVELOPMENT IN UKRAINE

The role of the rural tourism in the development of the tourist industry in Ukraine was analysed in the article. The main problems of improving the results of the tourist sphere were defined.

Keywords: tourism, the rural tourism, the organization of vacation, development of tourism, the tourist product.